

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie R. M.
skazanego za czyny z art. 218§1a k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 12 czerwca 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu
z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt II Ka 175/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu
z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt II K 733/19,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 19 maja 2021 roku, sygn. akt II K 733/19, skazał R. M. na karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 40 zł stawka oraz orzekł nawiązki na rzecz pokrzywdzonych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy skazanego.

Sąd Okręgowy w Przemyślu wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ka 233/21 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu skargę do Sądu Najwyższego wywiódł prokurator.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu ww. skargi, wyrokiem z dnia 6 lipca 2022 roku, sygn. akt III KS 39/22, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Przemyśle do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Przemyśle, po ponownym rozpoznaniu przedmiotowej sprawy, wyrokiem z dnia 18 października 2022 roku, sygn. akt II Ka 175/22 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez utrzymanie wyroku Sądu Rejonowego w Przemyśle sygn. akt II K 733/19 w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności czynów przypisanych skazanemu, a to co najmniej w zakresie pokrzywdzonego K. K. oraz pokrzywdzonej M. U. (mając na uwadze błędnie przyjęty czasookres ewentualnie popełnionego przestępstwa), co w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania w myśl art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.
2. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 366 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie odniesienia się przez Sąd II instancji w treści uzasadnienia orzeczenia do materiału dowodowego w postaci dokumentacji księgowej RMUA, które znajdują się w aktach sprawy, a które to informacje zawierają wysokość wynagrodzenia przekazywanego pokrzywdzonym w rozbiciu na m.in. wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie z tytułu pracy świadczonej w godzinach nadliczbowych, w sytuacji gdy dowody te mają istotne i kluczowe znaczenie dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej albowiem świadczą o tym, że oskarżony nie naruszał praw pracowniczych pokrzywdzonych, wypłacał pokrzywdzonym wynagrodzenie za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych, bądź też umożliwiał pracownikom odebranie dni wolnych za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych, z kolei brak ustosunkowania się do w/w dowodów i ich pominięcie przy czynieniu ustaleń faktycznych doprowadziło Sąd do nieuzasadnionego przypisania oskarżonemu winy,

3. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki i skupienie swoich rozważań w istocie wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonych, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż oskarżony będąc właścicielem przedsiębiorstwa Centrum [...] R. M., wykonując czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, uporczywie naruszył prawa pracownicze pokrzywdzonych, wynikające ze stosunku pracy w ten sposób, iż świadomie nie wypłacił im należności za przepracowane nadgodziny w ilości 16 godzin za każdy przepracowany miesiąc, podczas gdy materiał dowodowy poddany prawidłowej analizie nie potwierdza sprawstwa skazanego.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 18 października 2022r. sygn. akt II Ka 175/22 oraz wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 19 maja 2021r. sygn. akt II K 733/19 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535§3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, na co wskazuje treść art. 519 kpk, że kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Zgodnie zaś z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe ograniczenie, w myśl art. 523§4 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz tzw. kasacji nadzwyczajnej

wniesionej przez Prokuratora Generalnego i Rzecznika Praw Obywatelskich (art. 521 k.p.k.).

Uwzględniając zatem treść powyższych przepisów uznać należy, że w przedmiotowej sprawie za dopuszczalny - i w konsekwencji podlegający rozpoznaniu - można było uznać wyłącznie zarzut podniesiony w punkcie I kasacji. R. M. został bowiem skazany na karę grzywny. Podkreślić jednocześnie należy, iż podniesienie w kasacji zarzutu z art. 439 k.p.k., nie uprawnia do podnoszenia także innych zarzutów, w świetle powyższych przepisów niedopuszczalnych. W tym zakresie należy odwołać się do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, z którego wynika, że kasacja zawierająca tego rodzaju zarzuty nie spełnia wymogu wskazanego w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., III KK 75/20, LEX nr 3159102, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2020 r., III KK 557/19, LEX nr 3207952).

Wskazać zatem należy, że w dalszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Najwyższy odniesie się tylko do zarzutu dotyczącego zaistnienia w rozpoznawanej sprawie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej.

Zarzut podniesiony w punkcie I kasacji należało uznać za oczywiście bezzasadny. W sprawie wbrew twierdzeniom skarżącego nie zaistniało przedawnienie karalności przypisanych skazanemu czynów. Zauważyć należy, że skarżący podnosząc zarzut przedawnienia praktycznie w żaden sposób go nie uzasadnił, podniesione w tym zakresie wywody są nieprecyzyjne i nie wskazują kiedy i z jakich powodów do przedawnienia karalności czynów zarzucanych skazanemu doszło. Skarżący we wniesionej kasacji koncentruje się głównie na wykazaniu, że skazany nie popełnił zarzucanych mu czynów.

Przypomnieć zatem należy, że zgodnie z art. 101§1 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. karalność przestępstwa ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 gdy chodzi o występki zagrożone karą do 3 lat, jeżeli zaś w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu. Termin przedawnienia karalności przestępstwa z art. 218 § 1a k.k., w świetle powyższego, wynosił 5 lat (art. 101 § 1 pkt 4 k.k.). Zaś wobec

wszczęcia postępowania w dniu 3 stycznia 2019 roku uległ wydłużeniu o kolejne 10 lat.

Uwzględniając zatem powyższe argumenty, wskazać należy, że zaskarżony wyrok nie zapadł z obrazą art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. W sprawie przedmiotowej nie doszło bowiem do przedawnienia karalności przestępstw przypisanych skazanemu, które na mocy art. 102 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 189) uległo wydłużeniu o kolejne 10 lat, w związku ze wszczęciem dochodzenia w dniu 3 stycznia 2019 r.

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art. 535 § 3 kpk. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto w myśl art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]

[PGW]